

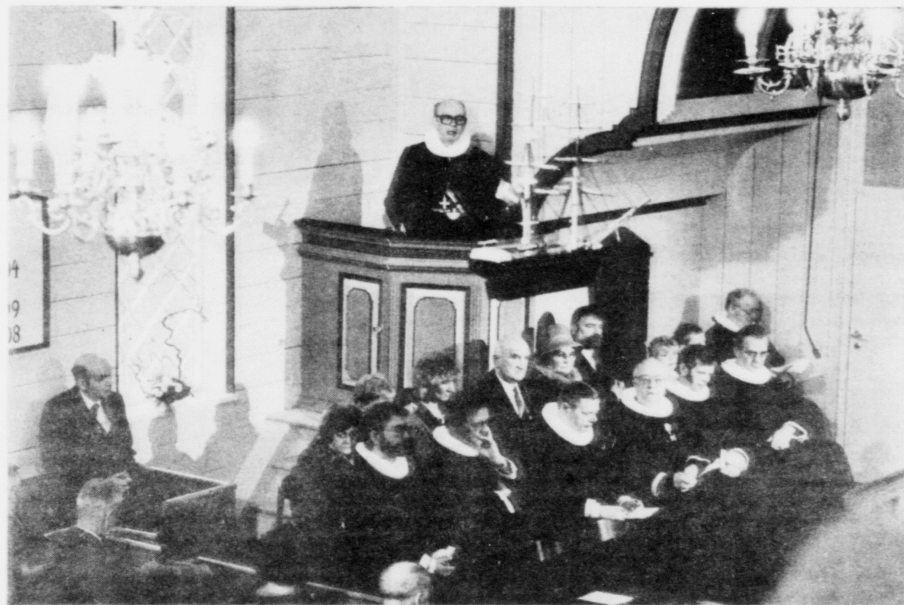
til tú kennir, at við kirkjuna eigur tú einki minni enn eitt andaligt heim. Eitt heim, har tú kennir teg væl, kennir teg tryggan, har tú torir at lata tinar dreymar og tini hægstu ynski koma fram — og tá eg sigi: heim, so hoyrir saman við tí: at kenna seg heima. Um so troyttu barnaeyguni ta einu lótu, tað gjørdi einki, tú vart jú heima ella sum hendi seg: onkuntið misti onkur eina sálmað bók har uppi í kirkjuni niður í høvdið á onkrum, ið sat niðri undir — tú vart jú heima, og í einum heimi verður ikki livandi, um bara tað álvarsama og dapra skulu sita til háborðs. Og soleiðis var tað heldur ikki at koma í Havnar kirkju á minum barnaárum: Onkuntið gekst minni væl hjá urgum og kirkjufólki at fylgjast, onkuntið bráðtagnaði urgan, tí ljósið var farið og so mátti kirkjufólkið syngja sum best og tað var ikki lætt at fáa sama stevið innar í kórið og so heilt uttar í forkirkjuna í so stórar kirkju sum hesi.

Ella sum eisini kundi henda seg: At prestur var komin í seinna lagi, vit biðaðu eftir honum eina góða løtu, men kortini kendist henda biðitiðin ikki so long. Har var so mangt at siggja hjá tí viðkvæma barnaeyganum. Har hingu skip, altartalvar og ljós og hvat mundi vera handan ta svørtu ristina í kórveggnum báðumegin? Hon sá so myrk og höttandi út og at kirkjan sum Guðs hús eisini mundi hava neyvt samband við hitt ókenda og myrkið uttanfyri, tað vart tú ikki í iva um.

So var tað at prestur kom stórleypandi og tú raknaði við aftur. Ella tú minnist, hvussu eygu á presti gjørdust fjar, tey hugdu út gjøgnum vind-eygað og tú hoyrði um hitt heilaga landið, um Jerusalem, um tað himmalska Jerusalem og hin komandi gylta staðin, sum alt okkara skreytt og skart bara var ein skuggi av, og alt hetta komandi, hetta gleðiliga og ófatuliga — kendist ikki, sum at tað longu var her til staðar í kirkjuni?

Fyri honum, sum í kirkjuni fekk sitt andaliga heim, har verður kirkjan Guðshúsið burturav — húsið, har tú kanst leita upp Guð — húsið, har ið Guð altið er at finna. Húsið, har tú finnur frið og gleði.

Eg minnist úr barnaárunum í Havn, hvussu ta einu tíðina stór og skelkandi tíðindi fóru um býin, at nú skuldi verðins endi verða tann og tann ásetta dagin. Ikki bara vóru sum altið ymskir trúarbólkar

Eivind Vilhelm, biskuppur, prædikaði í Havnar kirkju næstseinstasunnudag, tað Havnar Kirkja hátíðarhelst føðingardagin

á gosi og royndu at sáa iva og ræðslu innar í hitt viðkvæma barnasinni: um ævigar pinslur og líðingar og um Jesus sum hin stranga miskunnarleysa dómaran á evsta degi. Eg minnist so væl, hvussu tað kendist tá aftur at koma í tína kirkju. Her fekst tú aftur frið og gleði í sál og sinnið, ræðslan og óttin vóru horvin, tí tann Jesus, ið koma skuldi úr himinsins skýum, var hann ikki tann sami góði Jesus, sum tú helt teg kenna so langt aftur tú minnst tað? Og hesin góði Jesus, hann fylgdi tær — tað visti tú — og so kundi tú ekkaleysur lata hasar ørvitisknokkarnar og fólku profetarnar ræða og ørkymla sum teir vildu, tí var ikki talan um falskar profetar? Tann fráboðaði verðins endi kom ongantið! Eg minnist, at dagurin kom og eg slapp at vera uppi til ta ásettu tíðina, og tá so ½ tími ella so var farin út yvir tíðina og eingin verðins endi kom, so kundi tú í friði fara til songar.

Er sálmaskaldið ikki beinrakið, tá tikið verður soleiðis til um kirkjuna: «Givrum og huldum, hon vardi imóti — kirkjan á nesi og tanga»? Einki minni enn ein dyrgripur er givin okkum við kirkjuni: At eiga eitt andaligt heim, har vit vita, at Guð hoyrir heima og ger sin gerning, og tað skal verða mitt ynski her á 200 ára degi barndómskirkjunnar, at fólk okkara framvegis skal kenna seg heima innan kirkjugátt, at kirkjan má verða verandi sum tað heimið, tær altið leingist eftir at vitja, tí har heima var alt so sera gott — tú kendi teg so væl, kendi teg heima, og mong og góð eru minnini haðani. Og hvat vóru vit uttan all

hesi góðu minni? At vera kristin, er tað ikki at eiga mong og góð minni, t.d. tey minnini, ið Lukas evangelistur hevur minnt okkum á og skrivað okkum, soleiðis sum eisini hann minnst tað. Minnini um, hvussu gekst Jesus, tá ið hann aftur vitjaði heimbygdina og prædikaði har í samkomuhúsinum.

Hjartaliga tillukku á stóra føðingardegi Havnar kirkju. Og gævi at vit við hesi kirkju eisini framvirk mega eiga eitt heim — eitt heim har vit kenna okkum væl og sum nakað náttúrligt eisini lærdu hann at kenna, sum einaferð tók okkum at sær sum børn síni — tann Guð, ið kallaði okkum saman í kirkju síni — tann Guð, sum var, er og verður.

Ert tú komin í vana at vitja tína kirkju, so varar ikki leingi, til tú kennir, at við kirkjuna eigur tú einki minni enn eitt andaligt heim. Eitt heim, har tú kennir teg tryggan, har tú torir at lata tinar dreymar og tini hægstu ynski koma fram

